

**III Всеукраїнська студентська науково - технічна конференція "ПРИРОДНИЧІ ТА ГУМАНІТАРНІ НАУКИ.
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ"**

Секція:

Гуманітарні науки.

УДК 316

Матвійчук О. - ст. гр. 204

Чернівецький національний університет ім. Юрія Федьковича

**ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОГО ТА ДЕРЖАВНОГО
КЕРІВНИЦТВА**

Науковий керівник: к.ф.н., доцент Довгань А.О.

Політичне керівництво, що пронизує усі сфери громадського життя, як би інтегрує в один потік рухи усіх складових частин соціального цілого, надає єдність і цілеспрямованість його функціонуванню. Воно грає роль своєрідного стержня, навколо якого концентрується воля класу (народу) і завдяки якому ці об'єднані зусилля прямують на реалізацію планів соціального розвитку.

Оскільки політичне керівництво і політичне управління як види цілеспрямованої діяльності суб'єкта політики за своєю природою однотипні, вони цілком природно спираються на одні і ті ж принципи. Проте їх різне місце в досягненні кінцевої мети зумовлює специфіку прояву. Якщо для суб'єкта політичного управління принципи виступають засадним правилом діяльності, то для суб'єкта політичного керівництва - методологічною основою аналізу відповідності діяльності органів управління політичному курсу панівного класу. Такий аналіз дозволяє йому аргументовано переконувати суб'єкт політичного управління в необхідності скоректувати діяльність (чи визнати її правильною) залежно від міри відповідності тенденції розвитку об'єкту управління тенденції соціального прогресу. Державі як суб'єктові політичного керівництва такий аналіз дозволяє при необхідності зобов'язати суб'єкт управління внести зміни до поведінки свого об'єкту.

Проте політичне керівництво здійснюють не лише партії, але і сама держава. СENSE його організації влади полягає в тому, що вищі рівні ієрархії приводять діяльність усіх підлеглих ним рівнів у відповідність із загальнодержавним планом розвитку. І якщо по відношенню до рівня, що йде за ним, воно проявляється як безпосереднє політичне управління, то по відношенню до усіх наступних - як керівництво, опосередковане управління (через органи відповідного рівня ієрархії). Керівник вже не пов'язаний з оперативно-розпорядливою діяльністю, він виступає передусім як політик, як представник держави, виразник його інтересів. Тому більше піклується про напрям роботи органів управління, про відповідність політичному курсу.

Особливості державного політичного керівництва багато в чому обумовлюються характером політичного устрою суспільства. При унітарному устрої суб'єкт вищого рівня соціальної організації (рівня країни) управляє тільки рівнем, розташованим безпосередньо нижче за нього. При федеральному - федеральні органи здійснюють лише політичне керівництво самостійними державами, що входять у федерацію. При конфедеративному - політичне керівництво органів конфедерації зводиться до координації передусім зовнішньополітичної діяльності суб'єктів конфедерації.

Державне політичне керівництво відрізняється від партійного не лише по завданнях, але і по методах. У партії усього лише один метод - соціальний. Правда, проявлятися він може і як переконання - прийнятністю пропонованої нею програми соціального розвитку, і як примус - тиском на державу класу, що вимагає прийняти до керівництва програмне положення своєї партії.